

Ordination 16. september - Anne Christine Benner

318 Stiftet Guds Søn har på jorden et åndeligt rige

294 Talsmand, som på jorderige

392 Himlene, Herre, fortælle din ære

140 I Nazareth, i trange kår

Nadver: 320 Midt i blandt os er Guds rige

728 Du gav mig, o Herre, en lod af din jord

For korlederen. Af Kora-sønnerne. Al-alamot. En sang.

v2 Gud er vor tilflugt og styrke,
altid at finde som hjælp i trængsler.

v3 Derfor frygter vi ikke, når jorden skælver
og bjergene vakler i havets dyb,

v4 når vandet larmer og bruser
og rejser sig, så bjergene bæver. Sela

v5 Flodløb glæder Guds by,
den Højestes hellige bolig.

v6 Gud er i dens midte, den rokkes ikke,
Gud bringer den hjælp ved daggry.

v7 Folkene larmer, rigerne vakler,
når han lader sin røst lyde, ryster jorden.

v8 Hærskarers Herre er med os,
Jakobs Gud er vor borg. Sela

v9 Kom og se Herrens gerninger,
de ødelæggelser, han har voldt på jorden.

v10 Han gør ende på krige
over hele jorden,
han brækker buen og knækker spyddet,
stridsvognene brænder han op.

v11 Stands, og forstå, at jeg er Gud,
ophøjet blandt folkene, ophøjet på jorden!

v12 Hærskarers Herre er med os,
Jakobs Gud er vor borg. Sela

Den svenske digter Gunnar Ekelöf valfartede i 1938 til byen Raivola. Baggrunden for hans rejse til denne nu russiske by på det karelske næs var, at han gerne ville besøge digteren Edith Södergrans gravsted. Edith Södergran, den store finlandsk-svenske digter, med det korte livsløb – hun blev født i 1892 og døde af tuberkulose i 1923 - havde levet sit liv i Raivola¹.

Der findes et gammelt stemningsfuldt sommerbillede, hvor man ser Edith Södergrans mor, Helene Södergran, vise Ekelöf og hans rejsefælle rundt i haven. Et billede fra denne valfart i digterens spor.

Et par måneder efter sit besøg skrev Ekelöf en artikel om sin valfart til Karelen. Ekelöf beskriver i denne artikel Raivola, som egentlig bare et lille fattigt sted på jord: "Det var en mycket trång krets, en liten fattig plätt av jorden".

Men Ekelöf har samtidigt øje for, hvordan digteren Edith Södergran forstod at vide det lille sted ud, så det blev til en stor verden.

Træet, kirken, huset, haven, de brogede klæder, forårvinden, stjernenatten, efterårets blege sø og alt det andet, som kunne sanses i Raivola, var den konkrete verden, digteren Edith Södergran havde evnet at tydeliggøre i sine digte. Og det endda på en sådan måde, at ordene og billederne i hendes digtning kunne og stadigvæk kan ramme andre og flere end dem, der har levet eller nogensinde besøgt Raivola.

Hvert et sted, uagtet om det er en landsby, en stor by eller en metropol, er i en vis forstand et lille sted. Vi lever jo hver især vores konkrete og almindelige dagligliv på et bestemt sted, med vores små og store bekymringer.

Udefra set kan vores sted måske se simpel ud og vores dagligliv virke trivielt, men det er vores sted og det er vores liv. Det er her, vi lever og bor, deler livet sammen i glæde og sorg.

Arbejdet som sognepræst er at forkynde evangeliet netop på et bestemt sted og ind i en konkret sammenhæng, i en menighed, et sogn, en kirke. Det er at forkynde Guds ord ind i det helt almindelige liv, som vi lever og deler med hinanden.

Evangeliets forkyndelse sker således aldrig ud i et lufttomt rum. Forkyndelsen er en forkyndelse ind i det konkrete dagligliv, nu det sted, hvor du er kaldet til at virke som præst.

Menigheden i Vorbasse og Skjoldbjerg har nu kaldet dig, Anne Christine Benner, til at være deres præst, mens Susanne

---

¹ Helena Bodin, Bruken av Bysans, 2011, 65ff.

Østbjerg er på barselsorlov.

Du er nu kaldet til at være præst i Vorbasse og Skjoldbjerg, og det betyder, at du er kaldet til at være en del af livet der og bringe evangeliets ord ind i de sammenhænge, du nu som præst skal indgå i.

Du skal forkynde Guds ord ved søndagens gudstjeneste, stå for de kirkelige handlinger, udøve sjælesorg og undervise konfirmander. Du skal med det budskab, du bringer, tage del i det nære livs bekymringer og glæder.

Det er en stor, vigtig og god opgave at få betroet. En opgave, som uundgåelig gør én både ydmyg og glad. Du er fagligt godt rustet til opgaven, og du har, ved jeg fra samtalerne med dig, lyst og mod på opgaverne. Vi beder derfor her i dag om at du må finde glæde i arbejdet som præst og finde styrke og hjælp hos Gud i varetagelsen af de mange opgaver.

*

Præstens opgave ligner på mange måder digterens, i alt fald på den måde, som Edith Södergran digtede, for så vidt hun netop havde øje for det sted og de mennesker, der var omkring hende.

Forskellen er naturligvis den, at du som præst er sat til andet og mere end at sanse stedet og digte stedet frem.

Du taler, med andre ord, ikke blot ud af dig selv og dit eget. Jo, du kan og skal se og sanse, lytte og høre, men du skal dog først og fremmest tale ud fra en tillid til salmistens ord, om at Gud er midt i blandt os, og at han ikke er til at rokke.

"Flodløb glæder Guds by, den højstes hellige bolig. Gud er i dens midte, den rokkes ikke". Disse ord står i fra Salme 46 i Salmernes bog i Det gamle Testamente.

Salmisten tænker egentlig på Jerusalem, Guds by, men når vi hører ordene skal vi tænke på vores egen kirke og på hvert det sted, hvor Guds ord lyder.

I et gammelt byzantinsk skrift, den halvlegendariske skrift Diegesis fra det 9. århundrede i Konstantinopel, bliver netop disse ord fra salme 46 citereret i en beskrivelse af den store kirke Hagia Sofia. Forfatteren skriver, at salmelinien: "Gud er i dens midte, den rokkes ikke" er stemplet ind i hver sten i den store

gamle kirkebygning.² Og billedligt talt er det tilfældet med hver en kirke ud over den hele jord. Guds nærvær er stemplet ind i hver en kvadersten, mursten og fuge. Der, hvor Guds ord lyder, er Gud tilstede og det er her vi til stadighed bliver revset, trøst og opbygget. Det er her, vi hører om et håb, som rækker ud over det, vi selv kan bringe med vores eget liv.

"Flodløb glæder Guds by, den højstes hellige bolig. Gud er i dens midte, den røkkes ikke". Salmisten tænkte på Jerusalem. Byzantineren på Hagia Sofia, og vi kan tilføje, at vi tør håbe og tro, at det også gælder i Vorbasse og Skjoldbjerg, ja hver et sted, hvor Guds ord lyder.

I salmen, vi skal synge om lidt *I Nazareth, i trange kår*, formuleres Guds nærvær på smukkeste vis. Som Jesus voksede op på jord i Nazareth, sådan er Gud også nærværende i sit ord og i sin ånd. Han gør også vores sted til et Nazareth, forstået som det sted, hvor Guds egen søn var levende tilstede.

Grundtvig formulerer dette håb om Guds nærvær som et håb også for os med disse ord: "Da har og Gud et Nazaret/ til os etsteds på jorden,/en lille køn og yndig plet/i syden eller norden,/hvor overalt vi ser Guds spor/ og lytter glade til hans ord/ som fuglesang og torden (DDS 140 vers 3).

Nazareth, Jerusalem, Raivola, Ribe, Vorbasse og Skjoldbjerg. Alle steder på jord er berørt af Guds nåde, og håbet er således givet til os i verden, hvor vi end bor. Selv i det dybeste mørke og ved verdens ende gælder det, at Gud er i vort midte.

Vi har således og mere at leve af og for, end det, som vi selv kan bringe til verden, samle til os eller sanse. Vi er givet et ord, Guds ord, at leve på. Et ord, som du, Anne Christine Benner, er sat til at forkynde. Gå til opgaven i tillid til Guds kraft, vilje og nåde. I Jesu navn. Amen

---

² Ousterhout, " The Sanctity of Place and the Sanctity of Buildings: Jerusalem versus Constantinople", **Architecture of the Sacred**, Cambridge 2012